

Od našich přátel

COLOMBE, So. Dak., 7. února 1915. Čtená redakce! Jsem již zde z Lincoln odstěhován a byl jsem šťastný, že jsem si pospíchal, neboť sotva že jsem vyložil svůj nábytek z káry, začala tuhá zima. Sníh se sype a vítr ho smetá na velké závěje, takže ani dráha pravidelně nejezdí a rolníci se po minulé tři dny ani v městě neukázali a tak obchodníci snad budou muset hrát v karty neb zahálet. Letošní zima zde je dosti tuhá a bude potřeba značné píče pro dobytek. Vřak jedna výhoda při tom přece je, že totiž sníh ve velkém nepřelíže až nyní na začátku února, což znamená jen krátkou zimu, tak že nemusí dobytek hynout vyhlazením, když jeho majetník bude jen trochu dbalým. Mnoho sněhu znamená s jara mnoho vláhy a s důstatek vláhy nám zde udělá dobrou úrodu, neb naše půda zde je velmi bohatá, takže to již nyní pro příští léto začíná vypadat velmi slibně. Ovšem že zde nouzí pozorovat není; spíše si rolníci libují, zvláště když korna má tak velkou cenu a zde se jí v loni urodilo hojně. Mnoho dopisovatelů v našich českých časopisech si libovali, jak prý se měli dobře na rozličných návštěvách a v rozličných státech; všude kam přišli samé hody a samé veselí, což je dobrý důkaz našeho zde blahobytu. A ten blahobyt zřejmě letos byl obzvláště zřejmým mezi rolnictvem, neboť po tom trapném strachu z velké hořčiny, minulého léta překvapila rolníky pěkná úroda a nyní za ní opět pěkná cena a to vše jim působí radost, kterou jim každý ze srdce musí přáti, neb on ten rolník vše musí vydobýt v potu tváře a proto jest mu skvělá odměna k přání. Dále ten rolnický blahobyt nezůstane všech jen na farmě, nýbrž všech přebýtek se odvíjí v kárách do měst a tak rozšiřuje se ten blahobyt všeobecně i po městech. A vůbec libujeme si všichni, že se nám v těch Spojených Státech přece jen dobře vede a těší si libujem, že jsme zde a nemusíme na vojnu umírat od ran šrapnelů a rodiny doma o hladu. Ano je to naše velké štěstí, že jsme zde v tomto blaženém kraji, ale kdo pak byl ten dobrodinec, který nám to zdejší připravil, a pak nás do něho zavedl? Připravili jsme si to vše sami? Nikdy ne! Když přistěhovali do Ameriky přijede, uči se hned pořádku "Help your self" (pomoz si sám) ale to platí pouze u stolu při jídle, ježto zdejší zvyk není u stolu hosty pobízeti do jídla; a zdejší hosté též nejsou tolik stydliivi, aby se dali pobízeti, jako například v Čechách. Dále a ve skutečnosti to neplatí nikde na celém světě a čím se lid více vzdělává, tím více dochází jeho uznání, že žádný člověk ba ani národ nemůže žít pouze sám pro sebe, nýbrž že jsme všichni vesepolek a sbratřenci a musíme vspomínat jeden druhému, jak osobně tak i národně. Dejme tomu, že by Columbus byl jednal jen pro sebe, nebyl by nám vynášel Ameriku a byli bychom nyní všichni v Čechách a na vojně. Aneb kdyby byl ruský car nevyšlal jeho válečné lodě do našich přístavů, kterými zastránil Francie a Anglie, které se nám stavějí do cesty v čase naší zde revoluce. Mohli jsme pak snadno zdejší válku prohrát a kde pak by byla naše dnešní svoboda a blahobyt, které požíváme? Můj otec, když se rozhodl jeti do Ameriky, pravil k rodné (matka byla již dvě léta mrtva) — Děti pojedeme do Ameriky. Já tam k vůli sobě sice nemusím, ale k vůli vám jedu, abyste až dorazíte nemuseli na vojnu. Uhohy otec, jak krásně počítal ku předu, neb jistě jeho vnuci nyní by byli všichni na vojně a možná i my děti, třeba jsme už byli sestárlí. Drahý čtenáři, já zde vyjmenoval pouze tři dobrodince, kteří mně umožnili cestu do této blažené Ameriky, však kolik více by se jich mohlo ještě připočítat, kteří učinili k mému sde blahu a co platí pro mne, platí pro nás všechny Čechy zde v Americe. Všichni jsme tím lidumilím, kteří žili před námi a kteří nám upravili nový kraj a cestu, po které jsme mohli ukolousnouti hrázím Evropy. Historie zaznamenává dobré časy slovanského lidu v Evropě, ale ty trvaly jen na tak dlouho, nežli přišel nepřítel, který Slované přemohl, pokoril a zotročil a co dovedl ten nepřítel v Evropě, do-

vede to i v Americe a k tomu potřebuje pouze příhodného času, než na jeho povaze zde v Americe není pozorovati žádnou změnu. Je to ten samý pradávny nepřítel Slované, jehož nepřátelská slova můžete slyšet z jeho úst i čísti zde v jeho časopisech zrovna zde v Americe. A pouze vítězství Slované v Evropě dovede ukrotit a učinit neškodným toho slovanského nepřítel zde v Americe. Rusko, Francie a Anglie prohlásily do celého světa, že bojují v této válce pro samosprávu všech rozličných národností v Evropě a odzbrojení těch samých a ustavení mezinárodního soudu pro celý vzdělaný svět. Kdežto na druhé straně Německo bojuje pro pokoreni celé Evropy. Německo šlo do boje s heslem "Deutschland ueber alles" (Němec nade všechny) a to heslo doposud nezměnilo a nezmění, dokud prý nevykřvácí do posledního Němce, tak se poslední kaiser vyslovil. Dejme tomu, že by Německo vyhrálo v Evropě, jak dlouho by to vzalo, že by Němci poroučeli nám zde. Jsou dosti hrubí k nám nyní a prohřávají a což když by měli vyhrát — pak běda nám i zde. Milý čtenáři — Slované americký — pozastav se a přemýšlej o té naší otčině, a máš-li svůj rozum jen poněkud otevřený, musíš přijít k tomu doznání, že ti naši bratři tam za mořem bojují o přeměnění slovanského nepřítel, který zrovna stojí proti nám zde v Americe jako v Evropě, pouze a tím rozdílem, že zde ještě nestřílí prachem a olovem. Naši bratři za mořem obětovávají majetky a nyní skládají své životy za svobodu celého Slovanstva. A nyní co jsme my část toho Slovanstva ochotni dát pro tu zabezpečenou svobodu Slovanstva pro celé věky. Můj otec v Čechách dával potřebnému zebračku almužny až dvacetník a tyto naši zámořští hrdinové nejsou ani zebrači ani to není almužna, kterou jim zde skládáme, to je pouze malý od nás zold, který oni mnohonásobkrát si zasloužili; my jim nemůžeme ani peněz splatit pouze za to co oni jen pro nás zde vykonají za dobro zkrocením toho nepřítel. My naši hojnou podporou pouze můžeme dokázat náš vděk za služby pro nás vykonané, že jsme praví Slované a že máme srdce na pravém místě. Já sám jsem homesteadář a proto že jsem šel na homestead byl mělo dokázat, že nejsem bohatý; patřím ke třem podpůrným spolkům, podporuji kostely a mimo to vždy štědře přispívám soukromými milodary. Na tento národní oltář do Čech skládám \$10.00, což jest asi jedno procento mého majetku. — Jest to velmi malá částka, kterou si chce vykupit blaho pro sebe a své potomky zde v Americe. Můj otec mi vyplatil cestu do Ameriky a tak mně a mé děti zbavil evropské vojančiny. Já ale pouze zaslám deset dolarů bratřím za moře co malou podporu, by oni byli zmužili a potřeli toho nepřítel, který má své agenty i zde v Americe a, nebude-li v Evropě pokoreni, pak jistě dříve nebo později i zde překvapí své sousedy a barbarsky se na ně vrhne, jako to udělal v Belgii. Pak běda nám anebo našim synům. Před nějakým časem slyšel jsem výskoleného českého řečníka dokazovati, že pád české koruny zavinili kněží, což není ani k víře podobné, vždyť kněží byli dříve v Itálii nežli v Čechách a Italie dosud má svou korunu. Čtete ale, krajané, naši historii bedlivě a ta vám dokáže, že každý národ si úpadek zaviní sám. Naši praotcové přispívali po dvacetník tam, kde měli dát více a takovouto nedostatečnou pomoc stali se slabochy zrovna v tu chvíli, kdy na ně nepřítel dorážel, a proto padli a nyní ten jejich pád musí tak draho vykupovat. —

Prosím, krajané, dejte každý alespoň jedno procento z vašeho majetku jako já a, pakli dáte více, já též přidám, jen mi to oznamte. — Teď máme nejlepší příležitost zabezpečiti blaho pro naše syny zde v Americe potřením našeho nepřítel v Evropě. Naše sběrací sbory zde dovedou odevzdati každý cent na pravé místo a nás kvitovat veřejně. A na nás zde záleží zachovati mladou generaci v Čechách od smrti hladem v pádu, že by bojující bratři podlehl smrti za svobodu. Kdo máš srdce, sáhni do kapsy a kdo nemá, oznam to veřejně, bychom věděli, kdo jsi. Na zdar! Na zdar! Na zdar! Frant. Matoušek. LOWRY, Minn., 8. února 1915. Čt. adm. "Pokroku"! Shledávám podle značky při mé adrese, že mi předplatné na tento náš rodní oblíbený časopis dochází. Spěchám tudíž, abych si zase na jeden rok tento dobrý časopis zajistil. Přiložený naleznete obnos a za premií slovík. Dejme tomu, že by Německo vyhrálo v Evropě, jak dlouho by to vzalo, že by Němci poroučeli nám zde. Jsou dosti hrubí k nám nyní a prohřávají a což když by měli vyhrát — pak běda nám i zde. Milý čtenáři — Slované americký — pozastav se a přemýšlej o té naší otčině, a máš-li svůj rozum jen poněkud otevřený, musíš přijít k tomu doznání, že ti naši bratři tam za mořem bojují o přeměnění slovanského nepřítel, který zrovna stojí proti nám zde v Americe jako v Evropě, pouze a tím rozdílem, že zde ještě nestřílí prachem a olovem. Naši bratři za mořem obětovávají majetky a nyní skládají své životy za svobodu celého Slovanstva. A nyní co jsme my část toho Slovanstva ochotni dát pro tu zabezpečenou svobodu Slovanstva pro celé věky. Můj otec v Čechách dával potřebnému zebračku almužny až dvacetník a tyto naši zámořští hrdinové nejsou ani zebrači ani to není almužna, kterou jim zde skládáme, to je pouze malý od nás zold, který oni mnohonásobkrát si zasloužili; my jim nemůžeme ani peněz splatit pouze za to co oni jen pro nás zde vykonají za dobro zkrocením toho nepřítel. My naši hojnou podporou pouze můžeme dokázat náš vděk za služby pro nás vykonané, že jsme praví Slované a že máme srdce na pravém místě. Já sám jsem homesteadář a proto že jsem šel na homestead byl mělo dokázat, že nejsem bohatý; patřím ke třem podpůrným spolkům, podporuji kostely a mimo to vždy štědře přispívám soukromými milodary. Na tento národní oltář do Čech skládám \$10.00, což jest asi jedno procento mého majetku. — Jest to velmi malá částka, kterou si chce vykupit blaho pro sebe a své potomky zde v Americe. Můj otec mi vyplatil cestu do Ameriky a tak mně a mé děti zbavil evropské vojančiny. Já ale pouze zaslám deset dolarů bratřím za moře co malou podporu, by oni byli zmužili a potřeli toho nepřítel, který má své agenty i zde v Americe a, nebude-li v Evropě pokoreni, pak jistě dříve nebo později i zde překvapí své sousedy a barbarsky se na ně vrhne, jako to udělal v Belgii. Pak běda nám anebo našim synům. Před nějakým časem slyšel jsem výskoleného českého řečníka dokazovati, že pád české koruny zavinili kněží, což není ani k víře podobné, vždyť kněží byli dříve v Itálii nežli v Čechách a Italie dosud má svou korunu. Čtete ale, krajané, naši historii bedlivě a ta vám dokáže, že každý národ si úpadek zaviní sám. Naši praotcové přispívali po dvacetník tam, kde měli dát více a takovouto nedostatečnou pomoc stali se slabochy zrovna v tu chvíli, kdy na ně nepřítel dorážel, a proto padli a nyní ten jejich pád musí tak draho vykupovat. —

dělníků, nyní zaměstnává pouze asi 600 mužů a ti ještě pracují pouze 3 dny v týdnu. Továrna tato měla velké objednávky na své výrobky z celé Evropy, však následkem té kruté války obehod nyní ustal, takže zdejší lid přítomně musí trpět a to jenom k vůli těm dvěma panovníkům, kteří válku vyvolali. Proto s dychtivostí každý zde toužebně očekává, kdy opět poměry se zlepši a časy stanou se snesitelnějšími. Nevím však, kdy se toho dočkáme. Já též pracuji toliko polovinu času a téměř všichni zdejší krejčí jsou na zahálce, ježto lidé nemají peněz na nové šaty a tak musí chodit v těch starých, dokud opět se to nějak k lepšímu neobráti. Tak se zdá, že ta Amerika již nikdy nebude jako druhdy — před 20 lety neb 30 lety — bývala. Nyní jest všude hodně lidí, však práce čím dál tím méně. Přes to však, když člověk zase čte ony zprávy a dopisy ze staré vlasti, tu zajisté můžeme všichni býti spokojeni, že jsme zde za mořem proti toho nesnesitelného tyranství, které musí náš národ neuvinně vytrpět a své životy pro nic a za nic položit. — Se srdečným pozdravem na celý personál "Pokroku," jakož i veškeré čtenáře znamenám se v úctě Wm. Kratochvíl. AVON, So. Dak. — Čtená redakce, milý čtenáři a spanilomyslný čtenáři! Musím se zase podívat do milého nám "Pokroku," ačkoliv nebyl bych ještě psal, kdyby se mi byla k tomu nenaskytla tak výhodná příležitost. Ondy mne totiž potká Jan Koernich a praví: "Já řku, tu máš \$2.00 a pošli to za mne na administraci a sice \$1.50 jako předplatné, 30c na kalendář Amerikán, jako premií a za 20c nechtí mi pošlou atlas." — John je totiž milovník pěkné a dobré četby a přeje si tudíž i na dále "Pokrok" odebrat. Přítomnou dobu máme zde počasí velmi nepříznivé a sníh, ač je ho již na stopu, přece stále ještě padá, přičemž jakse patří to šturmuje. Myslíím tudíž, že pan Hájek bude nyní jak náležitě spokojen, neboť on si toho snad nejvíce ze všech přál, aby jen hodně sněhu napadlo. — Vřak co jest to za práci, neboť člověk, aby jenom chodil stále s lopatou a prohazoval. Vždyť sotva že jest na jednom konci hotov, znovu aby na druhém opět s prohazováním započal. Myslím však, že jest to nikdy nebylo takhle, aby nebylo zase lépe. Pp. F. M. Obr, J. Schwartz a Alois Bouška byli návštěvou u Josefa Oubá, kde dali se do rokování o koních a nepřestali, až si Jan Schwartz s Joe Obrem na to klepli. Vác. Koupal s manželkou meškali návštěvou u přátel v Táboře, kde pěkně se pobavili, ježto mají tam hojně známých. — Ostatně v Táboře je vždycky do bre. S úctou V. J. O. WAHOO, Neb., 3. února 1915. Čtená redakce "Pokroku"! Nyní se nám ta zima značně přiotstřila, mrzne, sněží se, bývá mlhavo a též prší. V neděli se nám dalo zde do deště, tak že nežli jsme potřebné věci uvedli venku do pořádku, hezky nám odvěl promokla a u teplech kamen stal se potom pobyt vítaným. Konečně také jsem si vzpomněl, abych přání vašemu vyhověl a do milého "Pokroku" též nějakým dopisem přispěl, tak abyste věděli, že starý pionýr ve Wahoo ještě žije. — První polovice ledna byla dosti pohodlná a, kdo si chtěl zaopatřit led na leto, tu ovšem a děláním jeho pospíchal, aby tání se nedostavilo, přece ale led byl dobrých 10 palců silný. — Vřak ku konci ledna a počátkem února nás to jaksi poněkud překvapilo. Vřak co jest to všecko oproti tomu, když moje myšlenky žalostnou zpět do minulosti, před čtyřiceti lety, jaké to tehdy bývalo v těch našich počátcích a ne-

dotatku; jak nás překvapila zima, dostavily se kruté mrazy a velké spousty sněhu napadlo, tak že člověk, ba ani dobytek nemohl nikam vyjít, ani se nechat nikam dovézt. Tehdy paliva nebylo a poněkud důkladnější obydlí také málo kdo měl, však pro dobytek dostatečně stáje tím méně. A co tu a tam nějaké ty boudy byly, ty byly velmi chatrné a k tomu sněhem celé zaváté, ježto den ze dne rádlily vánice, třeba ani s oblakem sněhu nepadali. Mívali jsme místy okolo farem 8 až 10 stop hluboké závěje. V takových případech pak ovšem jiného nezbyvalo, než uchopiti se lopaty a odhazovat sněh, chtěli-li jsme totiž dobytek nás i sebe na živu uchránit. Vřak jiné pomoci nebylo, neboť byla obava, že by se vše na dobytek svalilo, takže co by nezmrzlo, trošky by byly dorazily. Tenkrát obzvláště muselo nám záležet na potahu nejvíce, třeba že pozůstával — jak se v Americe v čase tom říkalo — z medáků (volů). Po vepřovém dobytku nebylo též ani památky, neboť ten byl úplně zavátý. Nejdříve tehdy se proházel tunel a kousek místa pro krmení. K našemu zármutku však úsilovně prohazování sněhu nám velmi málo pomáhalo, neboť co jsme jeden den probáhali, druhý den bylo opět všecko mnohdy ještě více než dříve — zaváté. A tak se to vždy opakovalo po několik dní, třeba že nový sněh nepadal, ježto jakmile nastal den, tu při sebe menším větru znovu závěje se tvořily a to proto, že větru ničeho v cestě nestálo, ani stromů tehdy nebylo, tak že byly to ty naše chudé farmy, které větru v řádění překážely a tím ovšem sněh kolem nich nejvíce se hromadil a vše do roviny zavál, ze bychom to byli ani s úhelnicí tak nedokázali. Nejlépe jsme to tehdy spozorovali, když se k nám dostala sousedova kráva, která nepozorovaně vlezla po závěji tvrdě — sněhem ubité — přímo na náš kravský park. Ditky tehdy vyšly náhodou ven, však v záptý vbehly do stavení a celé vyděšené jedno přes druhé křičely, že prý do kravské boudy propadla se cizí kráva, ježto noby prý do boudy vesejí. My jsme právě dojdali spory vše obě a, uslyševše tuto zvěst, spěchali jsme s manželkou k boudě, kde jsme shledali že skutečně jest tomu tak a tu chtěl nechtěl museli jsme se tomu divadlu dát do smíchu, neboť kráva skutečně visela mezi nebem a zemí. Také jsme se nemálo jejímu tělu divili, neboť pohybuji, že měla 50 liber masa na sobě. Na to jsme se tedy dali do práce a to s velikou opatrností, abychom si předně přilíš tu boudu nepoškodili a za druhé chtěli jsme krávu při zdraví zachovat, tak aby se opět mohla do svého domova navrátit. Vřak neměli jsme pouze boudu do roviny zavátou, nýbrž i stromky v zahradě byly až do vrhu zaváté. Tenkrát stromky byly příliš drahé a proto jsem jim pomáhal, aby jim sněh koruny nerozlámali. Vřak i v tom se mně nedařilo, neboť po každém odházání sněhu vítr opět ještě vyšší závěje nad nimi nafoukal a tak jsem byl nucen zahradu ponechat jejímu osudu. Na dvoře pak to bylo to samé a abych mohl se dostat k vepřům, tak jsem vzal milé medáky a pomocí nich cestu jsem si prošlapoval, tak že potom s vozem neb sáňkami přece jsem se k ohradě dostal. Jeden z volů byl zvláště velký a těžký a když jsem jej později jednomu Angličanovi prodal, vážil, jak mi bylo sděleno, tunu — celých 2,000 lb. Vřak o nu práci musel jsem s voly každého dne opakovat. Druhá a daleko horší otázka byla, čím budu napít, neboť nějak jet s tím mým potahem nebylo ani pomysleno. Tehdy s radostí byl bych koupil uhlí a, když nebylo možno nikterak je přivést, museli jsme topit s chrastrim a kornovinou, což ovšem byla věčná bída. Člověk však musel doufat a musel mít svatou trpělivost, aby v domě uir a pokoj zachoval. Za hodu člověk stýdět se nesměl a tu jsme vzpomínali na přeloví — "šlověče, přičiň se a lůh ti polehnu". Vždyť i Salamoun, král mocný a bohatý, nechal nám ponaučení: "Lépe jest maličko a bázi Hospodínovou, nežli velký poklad a nepokojem." Lepší jest kruté se žít, kde je láska, nežli z tučného vola, kde je nenávisť. — Vřak co tuto píši, nehodil se na nyní již poměry, neboť co se nyní děje v Evro-

pě, jest už neuvěřitelné. Co tu bude mladých lidí zmrazeno! Zdáli pak se o ně postará Franz Josef rakouský?! Tak aby mohli býti živi? Vždyť si dáva titul, že jest z milosti boží císař rakouský a jest tudíž opět povinen z milosti boží se starat o národ a své lidi, které dovolil zmražit, aby na něho než umrou nezebrali. — Četl jsem dříve v novinách, jak císař Franz Josef se postaral o pensii pro sirotky po zavražděném následníku trůnu Ferd. d'Este, jimž povolí mnoho tišie z národní pokladny, aby nouzí netrpěli a až vyrostou, aby mohli na účet národa hodně rozhazovat a vysokomyslný život vésti. Mnoho-li však pense udělí srodkům po vinou jeho padlých vojínch? Anebo jak se odmění tím mladým mrzáčkům? Mlynářovu slepici krmít, za to má malou odplatu! Jen za takovou podporu bře člověk odplatu, již nám zůstavil Pán Ježíš, řka: "Co jste učinili dobrého s bratry mých nejechudších, mně jste učinili." Ale tam chudoba musí do zadu, dost chatrný dřepák, jakmile narazí brýle na nos, má již chudého za nic a chce již, aby se mu ten chudý již z daleka klaněl. A jak k němu hrdě mluví, moho o tom též sám něco napsat. Před odjezdem do Ameriky šel jsem si na okresní úřad pro pas. V úřadovně byl pouze písař, který si mne ani nevšiml a teprve až se mu uráčilo, na mne promluvil a přivítal mě těmito slovy: "Proč pojedete do Ameriky, což zde nemáte co žrát?" Ovšem aby jiným tonem ke mně byl promluvil, to považoval pro mne za příbšnou čest; proto to musel vzít hezky z vysoka. Inu, kdo eti nemá, jímému jí nedá. — Právě o nynější válce má každý jiný náhled a jak eti v novinách, jedni se chtějí modlit za mír a druzí, že jsou ochotni jim prodávat válečný kontrabant; když se na to dívám ze vnútr, zdá se mi, že si ty náhledy odporují; pohlednu-li ale dovnútr, tak se mi jví zcela jiný způsob. Podám příklad; každý přece ví, že útočník je vždy důkladně připraven k útoku se zbraní, až potom jest jednotlivce, neb jich jest více pohromadě. Kdyby jednotlivce přepadal svého bližního, málo ozbrojeného, který by se bránil útočníku se svojí slabou zbraní a já bych se k tomu přiklonil, napadený by mne požádal, bych mu půjčil hůl, již bych v ruce držel. Já však bych odpovéděl — nikoli, vy byste se děle rvali, já zůstanu neutrálním; nepomohu ani tobě, ani útočníku. Nuže, jakou spravedlnost jsem vykonal mezi těmito, kteří se bili?! Velice hršinou, neboť svoji neutralitou jsem na pomoc přispěl útočníku, aby napadeného tím spíše a snadněji dorazil, ježto napadený neměl se čím bránit. Kdežto já nejen že jsem mu měl požadovanou hůl k jeho obraně půjčít, nýbrž měl jsem mu ještě pomoci, by mohl výbojného neurvalého útočníka zdolat. — Když císař Vilém II., jenž svým podpisem mezinárodní smlouvu potvrdil, napadl pokojnou Belgii, neutrální její národ, máme my nyní Belgii, neb tím druhým mocnostem, které na nie se nepřipravovaly, řci, že jim válečný kontrabant neprodáme, že jsme neutrální a jen at je Vilém, který po 40 let důkladně na vše se připravoval, dorazí, bude tomu spíše konec?! — Nyní již svůj dopis končím, neboť doufám, že jsem toho již dosti, na vaši žádost napsal. — Celý personál Pokroku, jakož i všechny čtenáře v úctě zdraví Josef Pokorný.

PANORAMA PANAMSKO-PACIFIČKÉ VÝSTAVY.

Dostaňte 7% neb více na své úspory
Pro úplné poučení — pište na: —
J. C. Rychenský, český zástupce, Bankers Realty Investment Company
Ground Floor Bee Bldg. OMAHA, NEB.

Paul J. A. Nemlunná a Free Plot bu-
dou v habdnu čláku Vankura. Ne-
moh vy, ani váš souosadť rosbudou
býti nemožou — a nebudou, když
Jon C. Am. Vankur jim přičetí dáte.